

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

La sedició mexicana

Mèxic ha estat teatre, altra vegada, de les lluites sagnants promogudes pels inadaptats a la implantació de les normes civils, liberals i democràtiques en el govern d'aquell poble. Els revoltats d'ara invocaven la seva amistat amb el general Obregon, assassinat fa uns mesos per un instrument de la reacció. Poc favor feien amb la seva actitud a les idees del seu amic. Altrament, no han pogut enganyar ningú. Els agraristes, partit que fou el d'Obregon, i els laboristes, els dos partits polítics mexicans democràtics, els que encarnen les forces populars del país, s'han posat, decididament i des dels primers moments, al costat de l'actual President senyor Portes Gil. Aquest, junt amb Calles, l'heroi civil de la Revolució mexicana i el polític liberal més fort que té avui l'Amèrica d'origen espanyol, són els hereus veritables d'Obregon i els continuadors de l'obra formidable que tant en la instrucció pública com en la supressió dels privilegis agraris està realitzant el partit revolucionari.

La causa immediata del fracàs dels revoltats, malgrat les grosses avantatges que la sorpresa els donà en els primers moments, és la manca d'ajut popular. Unicament els catòlics i els indis fanàtics s'han ajuntat als generals sediciosos; però uns i altres han demostrat que constituïen una petita minoria del poble mexicà. Pesi a les informacions tendencioses servides per la premsa catalana en general, el partit revolucionari de Calles i Portes Gil representa la majoria del país i, per tant, és el govern legítim.

La causa remota de la reculada reaccionària la trobaríem, segurament, en l'esforç cultural fet per la Revolució en aquests últims quinze anys. La creació d'escoles, el domini per l'Estat de les existents i la laïcització de l'ensenyament comporten, arreu on es practiquen, la desaparició progressiva de la ignorància i del fanatisme de què tant necessiten els reaccionaris.

Una Revolució, per tenir eficàcia àmplia, per merèixer la categoria de tal, per construir sobre fonaments sòlids les noves institucions, ha de dedicar el seu esforç més considerable a fer obra cultural. En el domini de la ciència política hi ha una veritat matemàtica: a major cultura, major llibertat.

Des d'aquestes planes proclamem amb orgull la nostra simpatia per l'obra de la Revolució mexicana i la nostra satisfacció pel seu darrer triomf.

Sorel i Mirbeau

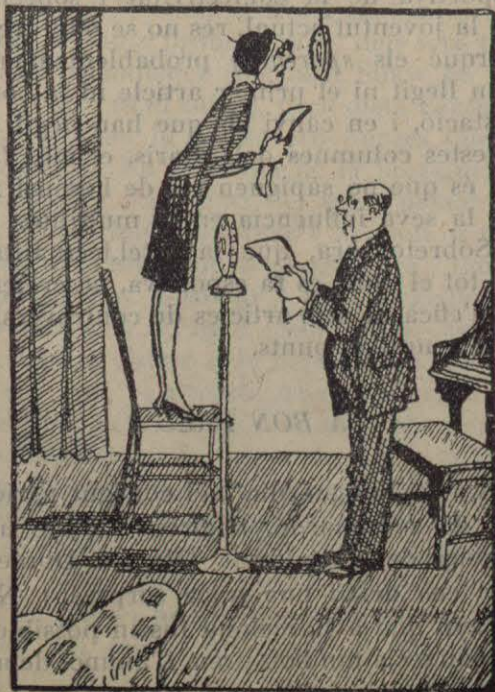
per R. JOVE

Dos escriptors han coincidit amb pocs dies de diferència a parlar de dos homes cars als obrers. Un article denigrant de Rovira i Virgili a *La Nau* parlant de l'autor de "Reflexions sobre la violència"; un panegiric de Mirbeau signat per Angel Guerra a *El Diluvio*. Dues formes tan oposades de comprendre aquests homes ens ha donat la idea d'associar-los en una mateixa significació.

Cal saber que Sorel era un home que vivia en un medi burgès, democràtic, producte, com tot home de professió liberal, de la democràcia capitalista. Per raons de descendència, d'una diguem-ne solidaritat familiar, per la mateixa llei de l'egoisme burgès, més aviat les seves opinions podien ésser burgeses. I no fou així. El qualificatiu que a ell li agradava donar-se era, com Proudhon, de servidor desinteressat del proletariat. Ço que és una lliçó pels intel·lectuals burgesos que serveixen la Humanitat sense servir els obrers i sense perjudicar els burgesos.

I no és que Sorel fos un marxista ortodox, la qual cosa, segons un prejudici molt estès, denota estretor moral. Al contrari. Els intel·lectuals demòcrates s'han fabricat aquesta deformació del marxisme per poder-lo pair sense remordiments.

"La descomposició del marxisme" fou

ELS DRAMES PER TSF
L'escena del balcó de "Romeu i Julieta"
(De Judge, Nova York.)

l'expressió del què hi havia de fonamental pel pensament humà en el marxisme, excloent-ne les aplicacions accidentals i de detall, és a dir els defectes d'execució.

Sorel va contribuir a posar en clar el concepte humà del marxisme, presentant-lo com una conquesta del pensament abans que tot. Les relacions materials de la vida eren precisades per un mètode nou, per una visió nova de la vida. La cultura adquiria un instrument intel·lectual nou, que elevava tota una classe. Per aquest fet el marxisme apareixia com una doctrina de lluita i dignificació humana que enaltia a primer terme les funcions de la intel·ligència.

Així es pot comprendre que associés contra seu tots els intel·lectuals hipòcrites i adaptats, i es comprendrà encara més que no li fos perdonada la seva valentia i la seva independència en acusar.

Ell fou un dels campions del moviment anti-intel·lectualista, perquè l'intel·lectualisme burgès era, abans que tot, baixesa de pensament: "Ésser burgès, va dir Flaubert, és pensar baixament."

Calia rehabilitar la intel·ligència i el pensament humà agermanant-los a una idea de treball. Es això el sentiment de classe i no fer fer de peó els intel·lectuals. I per altra banda el sentit de l'anti-intel·lectualisme és de negar el parasitisme com inherent a tota funció d'intel·ligència, una forma de viure i de produir compatible amb el règim burgès.

Mirbeau fou l'expressió estètica més crua i viril de la protesta contra el servilisme dels intel·lectuals i de la baixesa del viure i del pensar burgès.

Tots els protagonistes de les seves obres són víctimes de les baixeses del sistema capitalista. Baixesa en l'educació, en la família, en les relacions socials, en l'exercici d'una professió, en les funcions intel·lectuals. No hi ha cap escriptor que no creï personatges amb viabilitat contemporània. L'art burgès és un art de fets consumats i de transaccions, un art de comparses.

I no podia dir-se de Mirbeau, com s'ha pretès de Sorel, que obeïa a un sentiment malsà de classe. Era, més aviat, indivi-

(Acaba a la pàg. 6.)